

DOMSTOLENS DOM

den 6 mars 2001 *

I mål C-274/99 P,

Bernard Connolly, före detta tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, bosatt i London (Förenade kungariket), företrädd av J. Sambon och P.-P. van Gehuchten, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 19 maj 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen) i de förenade målen T-34/96 och T-163/96, Connolly mot kommissionen (REGP 1999, s. I-A-87 och s. II-463), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Valsesia och J. Currall, båda i egenskap av ombud, biträdda av D. Waelbroeck, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet (referent) och V. Skouris samt domarna D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen och N. Colneric,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 12 september 2000,

och efter att den 19 oktober 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Bernard Connolly har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 20 juli 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen,

överklagat förstainstansrättens dom av den 19 maj 1999 i de förenade målen T-34/96 och T-163/96, Connolly mot kommissionen (REGP 1999, s. I-A-87 och s. II-463, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade klagandens talan dels om ogiltigförklaring av disciplinnämndens yttrande av den 7 december 1995 samt tillsättningsmyndighetens beslut av den 16 januari 1996 att avsätta klaganden från tjänsten utan indragning av rätten till avgångspension (nedan kallat avsättningsbeslutet), dels om skadestånd.

Tillämpliga bestämmelser

- 2 I artikel 11 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) föreskrivs följande:

”En tjänsteman skall fullgöra sina uppgifter och uppträda med enbart gemenskapens bästa för ögonen; han får varken be om eller ta emot instruktioner från någon regering, myndighet, organisation eller person utanför sin institution.

En tjänsteman får inte utan tillsättningsmyndighetens medgivande ta emot hedersbetygelser, ordnar, förmåner, gåvor eller ersättning av något slag från någon regering eller annan källa utanför sin institution utom för tjänster som han gjort antingen före sin tillsättning eller under särskild ledighet för militärtjänstgöring eller annan nationell tjänstgöring.”

3 I artikel 12 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”En tjänsteman skall avstå från varje handling, särskilt från offentliga uttalanden, som kan skada tjänstens anseende.

...

En tjänsteman som önskar, mot ersättning eller ej, utöva en bisyssla eller åta sig uppdrag utanför gemenskaperna, måste ha tillstånd från tillsättningsmyndigheten. Tillstånd får inte lämnas om bisysslan eller uppdraget är av ett sådant slag att det skadar hans oberoende ställning eller gemenskapernas verksamhet.”

4 I artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”En tjänsteman får inte, vare sig ensam eller tillsammans med andra, utan tillstånd från tillsättningsmyndigheten offentliggöra eller låta offentliggöra texter som har samband med gemenskapernas verksamhet. Tillstånd får endast vägras om det planerade offentliggörandet kan skada gemenskapernas intressen.”

Bakgrund till tvisten

5 I den överklagade domen angavs bakgrunden till tvisten vara följande:

- ”1 Vid den aktuella tidpunkten var sökanden, Bernard Connolly, tjänsteman i lönegrad A 4, löneklass 4, vid kommissionen och chef för enhet 3, 'EMS, medlemsstaternas och gemenskapens monetära politik', vid direktorat D, 'monetära frågor', vid generaldirektoratet för ekonomi och finans (GD II) ...

- 2 Vid tre tillfällen sedan år 1991 har Bernard Connolly ingett utkast till artiklar om tillämpningen av monetära teorier, om utvecklingen av Europeiska monetära systemet och om de monetära följderna av vitboken om Europas framtid. Förhandstillstånd för att publicera artiklarna i fråga, i enlighet med artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, beviljades inte ...

- 3 Den 24 april 1995 ansökte Bernard Connolly i enlighet med artikel 40 i tjänsteföreskrifterna om tre månaders tjänstledighet av personliga skäl med början den 3 juli 1995. Han uppgav följande skäl för ansökan: a) att under skollovet hjälpa sin son att förbereda hans inträde i ett universitet i Förenade kungariket, b) att ge sin far möjlighet att tillbringa tid med sin familj, c) att ägna tid åt att fundera över ekonomisk teori och politik samt att 'återuppta bekantskapen med litteraturen'. Kommissionen beviljade honom tjänstledighet genom beslut av den 2 juni 1995.

- 4 Genom skrivelse av den 18 augusti 1995 ansökte Bernard Connolly om återinträde i tjänst vid kommissionen efter sin tjänstledighet av personliga skäl. Kommissionen beslutade den 27 september 1995 att låta honom återträda i tjänst från och med den 4 oktober 1995.
- 5 Under sin tjänstledighet publicerade Bernard Connolly en bok med titeln 'The rotten heart of Europe. The dirty war for Europe's money' utan att på förhand ansöka om tillstånd.
- 6 I början av september, särskilt under perioden den 4—10 september 1995, publicerades i europeisk press, och framför allt i brittisk press, en rad artiklar om denna bok.
- 7 I egenskap av tillsättningsmyndighet underrättade generaldirektören för personal och administration sökanden genom skrivelse av den 6 september 1995 om sitt beslut att inleda ett disciplinärt förfarande mot honom för åsidosättande av artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna samt kallade sökanden för att höra honom på förhand, i enlighet med artikel 87 i tjänsteföreskrifterna.
- 8 Den 12 september 1995 hördes sökanden första gången och han ingav då ett skriftligt tillkännagivande där det angavs att han inte tänkte besvara några frågor utan att först få reda på exakt vilka åsidosättanden som lades honom till last.
- 9 I skrivelse av den 13 september 1995 underrättade tillsättningsmyndigheten sökanden om att de påtalade åsidosättandena var en följd av att sökandens bok hade publicerats, av att boken hade publicerats i utdrag i dagstidningen The Times samt av de uttalanden som sökanden hade gjort vid detta tillfälle i en intervju som publicerades i samma tidning utan föregående tillstånd. Tillsättningsmyndigheten kallade sökanden på nytt för att höra honom

angående dessa omständigheter mot bakgrund av hans skyldigheter enligt artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna.

- 10 När sökanden hördes den andra gången, den 26 september 1995, vägrade han att besvara de frågor som ställdes och ingav ett skriftligt tillkännagivande, där han gjorde gällande att han ansåg att det var möjligt att publicera en bok utan föregående tillstånd, eftersom han var tjänstledig av personliga skäl. Sökanden tillade att publiceringen i pressen av utdrag ur boken föll under utgivarens ansvar och att vissa uttalanden i intervjun felaktigt hade tillskrivits honom. Slutligen ifrågasatte Bernard Connolly objektiviteten i det disciplinära förfarande som inletts mot honom, särskilt med hänsyn till uttalanden om honom som kommissionens ordförande och talesman gjort i pressen, och huruvida tystnadsplikten iakttagits under förfarandet.
- 11 Den 27 september 1995 beslutade tillsättningsmyndigheten, med stöd av artikel 88 i tjänsteföreskrifterna, att avstänga sökanden från hans tjänst från och med den 3 oktober 1995 och att hålla inne halva hans grundlön under avstängningen.
- 12 Den 4 oktober 1995 beslutade tillsättningsmyndigheten att hänskjuta ärendet till disciplinnämnden i enlighet med artikel 1 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna (nedan kallad bilaga IX).
- ...
- 16 Disciplinnämnden avgav ett yttrande den 7 december 1995, vilket delgavs sökanden den 15 december 1995, där den rekommenderade att sökanden skulle avsättas från tjänsten, utan indragning av rätten till avgångspension ...

- 17 Den 9 januari 1996 hördes sökanden av tillsättningsmyndigheten i enlighet med artikel 7 tredje stycket i bilaga IX.

- 18 Tillsättningsmyndigheten beslutade den 16 januari 1996 att vidta den disciplinära åtgärd som avses i artikel 86.2 f i tjänsteföreskrifterna mot sökanden, nämligen avsättning från tjänsten utan indragning eller minskning av rätten till avgångspension...

- 19 Avsättningsbeslutet har följande motivering:

'Bernard Connolly utsågs den 16 maj 1990 till chef för enheten [II.D.3].

I tjänsten hade Bernard Connolly bland annat till uppgift att förbereda och delta i arbetet i Monetära kommittén, underkommittén för den monetära politiken och [Centralbankschefs]kommittén, att övervaka medlemsstaternas monetära politik och att analysera de monetära följderna av genomförandet av den ekonomiska och monetära unionen.

Bernard Connolly har skrivit en bok som har publicerats i början av september 1995 med titeln *The rotten heart of Europe*.

Boken handlar om de senaste årens utveckling av den europeiska integrationsprocessen på det ekonomiska och monetära området. Boken har utarbetats av Bernard Connolly på grundval av hans erfarenheter från tjänstgöringen vid kommissionen.

Bernard Connolly har inte ansökt om tillstånd från tillsättningsmyndigheten för att låta publicera boken i fråga i enlighet med artikel 17 i tjänsteföreskrifterna, vilka samtliga tjänstemän omfattas av.

Bernard Connolly kan inte ha varit ovetande om att tillstånd skulle ha vägrats av samma skäl som föranledde att tillstånd tidigare hade vägrats för att publicera de artiklar där han redan hade uttryckt de tankar och idéer som utgör huvudinnehållet i denna bok.

Bernard Connolly nämner i förordet till sin bok *The Rotten Heart of Europe* att han fick idén till boken efter att ha ansökt om tillstånd för att publicera ett kapitel om EMS i en annan bok. Han vägrades tillstånd och han ansåg att det var viktigt att omarbeta kapitlet till en hel bok.

Bernard Connolly godkände och samarbetade aktivt i marknadsföringen av boken, särskilt genom att ge dagstidningen *The Times* en intervju den 4 september 1995, det datum då *The Times* även publicerade utdrag ur hans bok, och genom att skriva en artikel för *The Times* som publicerades den 6 september 1995.

Bernard Connolly kan inte ha varit ovetande om att publiceringen av hans bok speglade en personlig åsikt som inte överensstämde med kommissionens linje, i egenskap av institution i Europeiska unionen som är ansvarig för att uppnå ett viktigt mål och ett grundläggande politiskt val som föreskrivs i fördraget om Europeiska unionen, nämligen den ekonomiska och monetära unionen.

Genom sitt agerande har Bernard Connolly allvarligt skadat gemenskapernas intressen samt skadat institutionens anseende och rykte.

Bernard Connolly har medgett att han mottagit royalty från sina utgivare som ersättning för publiceringen av boken.

Bernard Connollys samlade agerande har skadat tjänstens anseende, eftersom han är en tjänsteman som skall uppträda med enbart kommissionens bästa för ögonen.

En normalt omsorgsfull tjänsteman i hans ställning och med hans ansvarsområden kan inte, efter att vid flera tillfällen ha vägrats tillstånd till offentliggörande, ha varit ovetande om arten och allvaret i dessa åsidosättanden.

I strid med lojalitetsplikten och skyldigheten att uppträda med heder gentemot institutionen har Bernard Connolly inte vid något tillfälle underrett sina överordnade om att han hade för avsikt att låta publicera boken i fråga, trots att han, såsom tjänsteman som är tjänstledig av personliga skäl, fortfarande var skyldig att iaktta diskretion.

På grund av allvaret i Bernard Connollys agerande har det förtroende som kommissionen har rätt att kräva av sina tjänstemän rubbats på ett irreparabelt sätt och följaktligen omöjliggjort ett fortsatt anställningsförhållande av något slag inom institutionen.

...'

- 20 Genom skrivelse av den 7 mars 1996, vilken registrerades hos kommissionens generalsekretariat den 14 mars 1996, ingav sökanden ett klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet.

...

- 21 Sökanden väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 mars 1996, talan om ogiltigförklaring av disciplinnämndens yttrande (mål T-34/96).

...

- 23 Den 18 juli 1996 underrättades sökanden om det uttryckliga avslaget på det klagomål som han hade ingett mot disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet.

- 24 Sökanden väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrätten kansli den 18 oktober 1996, talan om ogiltigförklaring av disciplinnämndens yttrande och av avsättningsbeslutet samt om skadestånd (mål T-163/96).

...

30 Vid förhandlingen noterades att de yrkanden och de grunder som åberopades i mål T-34/96 återgavs oavkortade i mål T-163/96. Följaktligen återkallade sökanden talan i mål T-34/96.”

Den överklagade domen

- 6 Vid förstainstansrätten åberopade klaganden sju grunder till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring av disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet. Den första grunden avsåg att det förekommit oegentligheter under det disciplinära förfarandet. Den andra grunden avsåg att motiveringen var bristfällig och att disciplinnämnden åsidosatt artikel 7 i bilaga IX, rätten till försvar samt principen om god förvaltningssed. Som tredje, fjärde och femte grund åberopade klaganden att artiklarna 11, 12 respektive 17 i tjänsteföreskrifterna åsidosatts. Den sjätte grunden avsåg att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning samt att proportionalitetsprincipen åsidosatts. Den sjunde grunden avsåg slutligen att det förekommit maktmissbruk.

Den första grunden: Oegentligheter under det disciplinära förfarandet

- 7 Klaganden klandrade särskilt disciplinnämnden och tillsättningsmyndigheten för att ha beaktat omständigheter som inte åberopades under det disciplinära förfarandet, nämligen anmärkningen att klagandens bok speglade en ståndpunkt som var oförenlig med kommissionens politik för att förverkliga den ekonomiska

och monetära unionen och att han hade skrivit en artikel som den 6 september 1995 publicerades i dagstidningen The Times samt den 26 september 1995 deltagit i ett TV-program. Klaganden gjorde även gällande att disciplinnämnden inte hade upprättat en fullständig rapport i ärendet och att ordföranden i detta organ aktivt och partiskt hade deltagit i nämndens arbete.

Påståendet att omständigheter beaktades som inte åberopades under det disciplinära förfarandet

8 Förstainstansrätten fastslog särskilt följande:

”⁴⁴Förstainstansrätten kan inte heller godta sökandens argument att tillsättningsmyndighetens rapport till disciplinnämnden inte behandlade bokens innehåll bland de omständigheter som lades klaganden till last, utan enbart formella åsidosättanden av artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna. I det avseendet skall det konstateras att det av rapporten otvetydigt framgår att innehållet i boken i fråga, och särskilt dess polemiska karaktär, var en av de omständigheter som lades sökanden till last. Särskilt i punkt 23 och följande punkter i rapporten gjorde tillsättningsmyndigheten gällande att artikel 12 i tjänsteföreskrifterna åsidosatts, på grund av att 'själva publiceringen av boken skadar Bernard Connollys tjänsts anseende, eftersom han var chef för den enhet... inom kommissionen som ansvarar för de frågor som behandlas i hans bok'. Vidare anges att 'Bernard Connolly i sin bok dessutom utsatt kommissionsledamöter och andra anställda vid kommissionen för vissa ohövliga och ogrundade personangrepp på ett sätt som skadar tjänstens anseende och rubbar förtroendet för kommissionen, i strid med de skyldigheter som åligger sökanden enligt artikel 12'. I rapporten citeras därefter särskilt vissa av sökandens uttalanden i boken och till rapporten bifogades flera utdrag ur boken som bilaga.

- 45 Av detta följer att tillsättningsmyndighetens rapport, i enlighet med artikel 1 i bilaga IX, innehöll en tillräckligt klar redovisning av de förhållanden som lades sökanden till last, för att denne skulle kunna utöva rätten till försvar.
- 46 Denna tolkning bekräftas dessutom av den omständigheten, vilken framgår av protokollet från när disciplinnämnden hörde sökanden, att sökanden vid ett flertal tillfällen under förhöret förklarade bokens syfte och innehåll.
- 47 Det skall dessutom påpekas att sökanden, när tillsättningsmyndigheten sista gången hörde honom den 9 januari 1996, varken gjorde gällande att disciplinnämndens yttrande var grundat på anmärkningar som borde anses utgöra nya omständigheter eller ansökte om att det disciplinära förfarandet skulle tas upp på nytt, vilket han hade rätt till enligt artikel 11 i bilaga IX (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 26 januari 1995 i mål T-549/93, D mot kommissionen, REGP 1995, s. II-43, punkt 55).
- 48 Vad beträffar argumentet att det i rapporten till disciplinnämnden inte heller lades sökanden till last att han den 6 september 1995 publicerade en artikel för att marknadsföra sin bok och att han den 26 september 1995 deltog i ett TV-program, konstaterar förstainstansrätten att tillsättningsmyndigheten särskilt hänvisade till dessa omständigheter i punkt 19 i rapporten, i motsats till vad sökanden har gjort gällande.
- 49 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på den första delgrunden.”

Påståendet att disciplinnämnden underlät att upprätta en rapport

9 Förstainstansrätten fastslog särskilt följande:

”73 I förevarande mål framgår det av protokollet från disciplinnämndens första sammanträde att ordföranden, i enlighet med artikel 3 i bilaga IX, utsåg en medlem av nämnden som rapportör, för att utarbeta en fullständig rapport i ärendet. Det framgår visserligen av de protokoll som lagts till handlingarna i akten att rapportören inte var den enda av disciplinnämndens medlemmar som under förhören ställde frågor till sökanden och vittnet. Därav kan man dock inte dra slutsatsen att rapportören inte fullgjorde sina uppgifter.

74 Vad beträffar invändningen att det inte utarbetades en fullständig rapport i ärendet, skall det understrykas att artikel 3 i bilaga IX endast anger rapportörens uppdrag utan att ange särskilda formföreskrifter för hur denne skall genomföra sitt uppdrag, exempelvis huruvida en skriftlig rapport skall upprättas eller om parterna skall delges denna rapport. Det finns således inga hinder för att rapportören muntligen presenterar sin rapport för övriga medlemmar av disciplinnämnden. Sökanden har i förevarande mål inte styrkt att en sådan rapport inte har presenterats. Sökanden har dessutom inte ingett något som helst bevis för att disciplinnämnden inte gjorde en tillräckligt fullständig undersökning, som uppfyllde alla garantier som krävs enligt tjänsteföreskrifterna (se dom [av den 29 januari 1985] i mål [228/83,] F mot kommissionen [REG 1985, s. 275], punkt 30, och förstainstansrättens dom av den 28 juni 1996 i mål T-500/93, Y mot domstolen, REGP 1996, s. II-977, punkt 52), och att nämnden följaktligen inte var i stånd att med full kännedom om fallet avgöra ärendet. Under dessa omständigheter kan sökandens argument inte godtas.

...

76 Följaktligen kan talan inte vinna bifall på den tredje delgrunden.”

Påståendet att disciplinnämndens ordförande deltog i förfarandet i strid med reglerna

10 Förstainstansrätten fastslog särskilt följande:

”82 I förevarande mål framgår det av själva lydelsen i disciplinnämndens yttrande att dess ordförande inte behövde delta i omröstningen avseende det motiverade yttrandet och att yttrandet antogs av en majoritet av de fyra övriga medlemmarna. Av protokollen som lagts till handlingarna i akten framgår även att disciplinnämndens ordförande när överläggningen började endast anmodade nämndens medlemmar att bedöma huruvida de omständigheter som lades sökanden till last var styrkta och att fastställa vilken disciplinpåföljd sökanden skulle åläggas. Detta hör till ordförandens normala befogenheter. Följaktligen kan sökanden inte göra gällande att artikel 8 i bilaga IX har åsidosatts på grund av att disciplinnämndens ordförande aktivt deltog i överläggningarna.

83 Under alla omständigheter skall det påpekas att det framstår som nödvändigt att ordföranden deltar vid disciplinnämndens överläggningar särskilt för att han vid jämnt röstetal eller vid beslut om handläggningen av ärendet skall kunna delta i omröstningen med full kännedom om fallet.

84 Påståendet att disciplinnämndens ordförande uppträdde partiskt gentemot sökanden under förhören styrks inte av något bevis. Eftersom det dessutom varken har gjorts gällande eller styrkts att disciplinnämnden åsidosatte sin skyldighet, i egenskap av undersökande organ, att agera självständigt och opartiskt (se domen i målet F mot kommissionen, punkt 16, och förstainstansrättens dom av den 19 mars 1998 i mål T-74/96, Tzoanos mot kommissionen, REGP 1998, s. II-343, punkt 340), kan sökandens argument inte godtas.

85 Följaktligen kan talan inte vinna bifall på den fjärde delgrunden.”

- 11 Förstainstansrätten ansåg således att talan inte kunde vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Bristfällig motivering och att disciplinnämnden åsidosatt artikel 7 i bilaga IX, rätten till försvar samt principen om god förvaltnings sed

- 12 Klaganden gjorde gällande att disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet gav sken av att innehålla en formell motivering, men att de i själva verket hade en bristfällig motivering, eftersom man inte tog ställning till de argument som klaganden hade åberopat till sitt försvar. Det gällde särskilt argumenten om att artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna inte är tillämplig på tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl, att tillsättningsmyndigheten feltolkat artikel 12 i tjänsteföreskrifterna och att vissa felaktiga uttalanden gjorts av ansvariga personer inom kommissionen, vilka hade en förutbestämd uppfattning om förfarandets utgång.

- 13 Förstainstansrätten fastslog särskilt följande:

”92 Enligt artikel 7 i bilaga IX skall disciplinnämnden, på grundval av de inlämnade handlingarna och med hänsyn till, i förekommande fall, de muntliga eller skriftliga uttalanden som den berörda tjänstemannen eller vittnena gjort och med hänsyn till resultatet av den undersökning som kan ha företagits, avge ett motiverat yttrande om vilken disciplinåtgärd som är lämplig att vidta beträffande de förhållanden som klagomålen avser.

93 Dessutom framgår det av fast rättspraxis att motiveringen till ett beslut som går någon emot skall göra det möjligt för gemenskapsdomstolen att pröva beslutets lagenlighet och ge den berörda parten de upplysningar som är nödvändiga för att denne skall kunna bedöma om beslutet är välgrundat (domstolens dom av den 20 februari 1997 i mål C-166/95 P, kommissionen mot Daffix, REG 1997, s. I-983, punkt 23, och av den 20 november 1997 i mål C-188/96 P, kommissionen mot V, REG 1997, s. I-6561, punkt 26, förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-144/96, Y mot parlamentet, REGP 1998, s. II-1153, punkt 21). Bedömningen av om motiveringen av rättsakten uppfyller kraven i tjänsteföreskrifterna skall inte ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågasvarande området (domen i det ovan nämnda målet Y mot parlamentet, punkt 22). Förstainstansrätten påpekar i det avseendet att även om disciplinnämnden och tillsättningsmyndigheten är skyldiga att ange de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till rättslig grund för deras beslut, samt de överväganden som har föranlett dem att anta dessa, krävs det dock inte att de tar upp alla faktiska och rättsliga omständigheter som den berörda personen har åberopat under förfarandet (se analogt domstolens dom av den 17 januari 1984 i de förenade målen 43/82 och 63/82, VBVB och VBBB mot kommissionen, REG 1984, s. 19, punkt 22; svensk specialutgåva, volym 7, s. 437).

94 I förevarande mål motiverade disciplinnämnden och tillsättningsmyndigheten tillämpningen av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna med att 'samtliga tjänstemän omfattas [av denna]', efter det att det i disciplinnämndens yttrande uttryckligen hade påpekats att sökanden ifrågasatte tillämpningen av artikeln eftersom han var tjänstledig av personliga skäl. Även tillämpningen av artikel 12 i tjänsteföreskrifterna är tillräckligt motiverad rättsligt sett. I disciplinnämndens yttrande och i avsättningsbeslutet erinras nämligen om sökandens arbetsuppgifter och understryks innehållet i uttalanden i hans bok samt det sätt på vilket sökanden försäkrade sig om att boken skulle publiceras. Därav drogs slutsatsen att sökandens samlade agerande skadat tjänstens anseende. I yttrandet och avsättningsbeslutet fastställs således ett tydligt samband mellan sökandens agerande och innehållet i förbudet i artikel 12 i tjänsteföreskrifterna, och där anges de huvudsakliga skälen till att disciplinnämnden och tillsättningsmyndigheten ansåg att denna artikel hade åsidosatts. Frågan huruvida denna bedömning var korrekt omfattas av prövningen i sak, och inte av prövningen av huruvida motiveringen är tillräcklig eller ej.

95 Vad gäller anmärkningen att man inte tog ställning till sökandens argument att vissa av uttalandena av kommissionens ledamöter satte i fråga huruvida förfarandet mot sökanden var opartiskt, framgår det av handlingarna i akten att sökanden genom detta argument endast gjorde gällande vid disciplinnämnden att 'situationen kräver att [nämnden] agerar med särskild uppmärksamhet och oberoende' (bilaga A.1 till ansökan, s. 17). Sökanden har emellertid inte gjort gällande att disciplinnämnden har åsidosatt sin skyldighet, i egenskap av undersökande organ, att fatta beslut på ett självständigt och opartiskt sätt. Följaktligen är anmärkningen inte relevant.

...

97 Förstainstansrätten kan inte heller godta sökandens argument om att disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet var otillräckligt motiveerade, i den mån det där fastslogs att sökanden 'inte [kan] ha varit ovetande om att publiceringen av hans bok speglade en personlig åsikt som inte överensstämde med kommissionens linje, i egenskap av institution i Europeiska unionen som är ansvarig för att uppnå ett viktigt mål och ett grundläggande, oåterkalleligt politiskt val som föreskrivs i fördraget om Europeiska unionen, nämligen den ekonomiska och monetära unionen'. Det skall påpekas att tvisten avsåg en känd och uppenbar meningsskiljaktighet mellan sökanden och kommissionen beträffande unionens monetära politik (beslutet i det ovannämnda målet Connolly mot kommissionen, punkt 36). Som framgår av handlingarna i målet utgör boken i fråga ett påtagligt uttryck för denna meningsskiljaktighet. I boken skrev nämligen sökanden särskilt att '[hans] huvudsakliga åsikt är att växelkursmekanismen och EMU inte bara är ineffektiva, utan även odemokratiska: de utgör ett hot, inte bara mot välfärden [i unionen], utan även mot de fyra friheterna och i slutändan mot freden' (s. 12 i boken) ['My central thesis is that ERM and EMU are not only inefficient but also undemocratic: a danger not only to our wealth but to our four freedoms and, ultimately, our peace'].

98 Det skall tilläggas att yttrandet och avsättningsbeslutet är resultatet av det disciplinära förfarandet, vars detaljer var tillräckligt kända av den berörde

(domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Daffix, punkt 34). Det framgår av disciplinnämndens yttrande att sökanden själv, när han hördes den 5 december 1995, uppgav att han under många år hade påpekat, i de handlingar som han upprättade inom ramen för sin tjänst som chef för enhet II.D.3, 'de motsägelser som han hade lagt märke till i kommissionens politik på det ekonomiska och monetära området' och 'när hans analyser och förslag stötte på motstånd från hans överordnade beslutade han, med hänsyn till ämnets centrala betydelse och den fara som kommissionens politik medförde för unionens framtid, att publicera dessa'. I repliken har sökanden visserligen invänt mot dessa överväganden i disciplinnämndens yttrande. Förstainstansrätten konstaterar dock att dessa tydligt bekräftas i protokollet från förhöret med sökanden, vars innehåll inte har bestritts (se särskilt s. 4—7 i förhørsprotokollet).

- 99 Mot bakgrund av detta kan motiveringen i disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet följaktligen inte anses vara otillräcklig i det här avseendet.

...

- 101 Mot bakgrund av det ovan anförda kan det slutligen inte göras gällande att principen om god förvaltningssed och rätten till försvar har åsidosatts på grund av att disciplinnämnden höll överläggning samma dag som sökanden hördes. Tvärtom visar denna omständighet att organet agerade på ett omsorgsfullt sätt. Det skall dessutom noteras att disciplinnämndens yttrande antogs slutgiltigt två dagar efter förhöret.

- 102 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på denna grund.”

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 11 i tjänsteföreskrifterna

14 Klaganden hävdade att artikel 11 i tjänsteföreskrifterna inte har till syfte att förbjuda tjänstemän att ta emot royalty för publicering av böcker, utan att säkerställa deras oberoende genom att förbjuda dem att ta emot instruktioner från personer utanför institutionen. Genom att ta emot royalty har klaganden dock inte underordnat sig någon utanför kommissionen.

15 Förstainstansrätten fastslog följande:

”108 I det avseendet framgår det av sökandens uttalanden inför disciplin-nämnden och av vittnesmålet från hans utgivare, vilket sökanden ingav vid detta tillfälle, att utgivaren faktiskt betalat honom ’royalty’ för försäljningen av hans bok. Följaktligen kan förstainstansrätten inte godta sökandens argument om att artikel 11 i tjänsteföreskrifterna inte har åsidosatts på grund av att det faktum att han tog emot denna ersättning inte medförde att han underordnade sig en person utanför institutionen. Ett sådant argument står nämligen i strid med de objektiva villkoren i förbudet i artikel 11 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, nämligen att utan tillsättningsmyndighetens medgivande ta emot ersättning av något slag från en person utanför institutionen. Förstainstansrätten finner att dessa villkor var uppfyllda i detta fall.

109 Sökanden kan inte med framgång göra gällande att denna tolkning av artikel 11 andra stycket i tjänsteföreskrifterna kränker rätten till egendom enligt artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till [Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad konventionen)].

110 Först skall det påpekas att i förevarande fall har rätten till egendom inte kränkts, eftersom kommissionen inte har fråntagit sökanden de belopp som han tagit emot som ersättning för boken.

111 Det skall dessutom påpekas att enligt rättspraxis kan grundläggande rättigheter, såsom rätten till egendom, begränsas, förutsatt att begränsningarna svarar mot mål av allmänintresse som gemenskapen eftersträvar och i förhållande till dessa mål inte utgör ett orimligt och acceptabelt ingripande som påverkar själva innehållet i dessa rättigheter (se domstolens dom av den 11 juli 1989 i mål 265/87, Schröder HS Kraftfutter, REG 1989, s. 2237, punkt 15, och däri nämnd rättspraxis; svensk specialutgåva, volym 10, s. 97). Regeln i artikel 11 i tjänsteföreskrifterna att en tjänsteman skall uppträda med enbart gemenskapens bästa för ögonen svarar mot en legitim önskan att garantera tjänstemännens oberoende men även tjänstemännens lojalitet gentemot den institution där de är anställda (se förstainstansrättens dom av den 15 maj 1997 i mål T-273/94, N mot kommissionen, REGP 1997, s. II-289, punkterna 128 och 129, nedan kallad domen i målet N mot kommissionen). Detta syfte motiverar den mindre olägenheten att en tjänsteman måste ha tillsättningsmyndighetens medgivande för att ta emot ersättning från andra än institutionen.

...

113 Förstainstansrätten anser att det inte finns något som styrker påståendet att kommissionen har som praxis att låta tjänstemän ta emot royalty för tjänster som de utfört under tjänstledighet av personliga skäl. Detta argument är för övrigt inte relevant, eftersom det inte har gjorts gällande att denna praxis skulle avse publiceringen av böcker när det inte beviljats något föregående tillstånd enligt artikel 17 i tjänsteföreskrifterna. Sökanden har således inte gjort gällande att han fått tydliga försäkringar, som eventuellt kunde ha väckt grundade förhoppningar om att inte behöva ansöka om tillstånd i enlighet med artikel 11 i tjänsteföreskrifterna.

114 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall på denna grund.”

Den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 12 i tjänsteföreskrifterna

- 16 Klaganden gjorde gällande att invändningen att han hade åsidosatt artikel 12 i tjänsteföreskrifterna var rättsstridig, eftersom den stred mot principen om yttrandefrihet i artikel 10 i konventionen. Vidare gjorde han gällande att boken utgör en ekonomisk analys, som inte strider mot gemenskapens intressen. Han hävdade att kommissionen missuppfattat lojalitetspliktens omfattning och att de påstådda personangreppen i boken enbart utgör ”ett tanklöst penndrag” i samband med en ekonomisk analys.
- 17 Förstainstansrätten fastslog följande beträffande denna grund:

”124 Enligt fast rättspraxis har [artikel 12 första stycket i tjänsteföreskrifterna] främst till syfte att garantera att gemenskapens tjänstemän i sina handlingar förmedlar den bild av värdighet som överensstämmer med det särskilt korrekta och respektabla sätt som man har rätt att förvänta sig av personalen i en internationell organisation (förstainstansrättens dom [av den 7 mars 1996] i mål [T-146/94,] Williams mot revisionsrätten [REGP 1996, s. II-329], punkt 65 [nedan kallad domen i målet Williams mot revisionsrätten II], domen i målet N mot kommissionen, punkt 127, och dom av den 17 februari 1998 i mål T-183/96, E mot ESK, REGP 1998, s. II-159, punkt 39, nedan kallad domen i målet E mot ESK). Av detta följer att om en tjänsteman offentligen gör nedsättande uttalanden, så att de berörda personernas värdighet skadas, utgör detta i sig en handling som kan skada tjänstens anseende i den mening som avses i artikel 12 första stycket i tjänsteföreskrifterna (domstolens beslut av den 21 januari 1997 i mål C-156/96 P, Williams mot revisionsrätten, REG 1997, s. I-239, punkt 21; [förstainstansrättens dom av den 26 november 1991 i mål T-146/89,] Williams mot revisionsrätten [REG 1991, s. II-1293], punkterna 76 och 80 [nedan kallad domen i målet Williams mot revisionsrätten I], och domen i målet Williams mot revisionsrätten II, punkt 66).

125 Det framgår av handlingarna i målet och de utdrag ur boken som kommissionen har citerat att den omtvistade boken innehåller ett flertal aggressiva, kränkande och ofta nedsättande påståenden, som skadar de berörda personernas och institutionernas värdighet och som har fått stor publicitet, framför allt i pressen. I motsats till vad sökanden har gjort gällande kan de uttalanden som kommissionen har citerat, och som avses i tillsättningsmyndighetens rapport till disciplinnämnden, inte anses utgöra 'ett tanklöst penndrag' utan skall i sig anses skada tjänstens anseende.

126 Argumentet att varken disciplinnämnden eller tillsättningsmyndigheten slutligen vidhöll denna anmärkning till stöd för beslutet att avsätta sökanden från tjänsten saknar grund. Båda har nämligen uttryckligen i yttrandet respektive avsättningsbeslutet angett att 'Bernard Connollys samlade agerande har skadat tjänstens anseende'. Det faktum att utdrag ur boken inte uttryckligen citeras i avsättningsbeslutet, vilket var fallet i tillsättningsmyndighetens rapport till disciplinnämnden, kan följaktligen inte tolkas som att man frånfallit anmärkningen att artikel 12 första stycket i tjänsteföreskrifterna åsidosatts. Detta gäller särskilt med tanke på att avsättningsbeslutet var resultatet av ett disciplinärt förfarande, vars detaljer var tillräckligt kända av sökanden och under vilket sökanden gavs tillfälle att förklara innehållet i uttalandena i boken, såsom framgår av de protokoll som lagts till handlingarna i akten.

127 Det skall därefter påpekas att artikel 12 första stycket i tjänsteföreskrifterna, i likhet med artiklarna 11 och 21, utgör ett särskilt uttryck för lojalitetsplikten som gäller varje tjänsteman (se domen i målet N mot kommissionen, punkt 129, vilken fastställdes efter överklagande genom domstolens beslut av den 16 juli 1998 i mål C-252/97 P, N mot kommissionen, REG 1998, s. I-4871). I motsats till vad sökanden har gjort gällande kan man inte av domen i målet Williams mot revisionsrätten I dra slutsatsen att denna plikt enbart följer av artikel 21 i tjänsteföreskrifterna. I den domen underströk nämligen förstainstansrätten att lojalitetsplikten utgör en grundläggande skyldighet som åligger varje tjänsteman gentemot den institution där denne är anställd och gentemot överordnade, 'och artikel 21 i tjänsteföreskrifterna utgör ett särskilt uttryck för denna plikt'. Följaktligen kan förstainstansrätten inte godta argumentet att tillsättningsmyndigheten inte kunde åberopa att sökanden hade åsidosatt lojalitetsplikten på grund av att det i tillsättnings-

myndighetens rapport till disciplinnämnden inte gjordes gällande att sökanden hade åsidosatt artikel 21 i tjänsteföreskrifterna.

128 På samma sätt kan förstainstansrätten inte heller godta påståendet att lojalitetsplikten inte förutsätter att det bibehålls ett förhållande grundat på förtroende mellan tjänstemannen och institutionen utan enbart en lojalitet i förhållande till fördragen. Lojalitetsplikten kräver nämligen inte bara att tjänstemannen i fråga avstår från handlingar som undergräver tjänstens anseende och den respekt som krävs gentemot institutionen och dess myndigheter (se exempelvis domen i målet Williams mot revisionsrätten I, punkt 72, och förstainstansrättens dom av den 18 juni 1996 i mål T-293/94, Vela Palacios mot ESK, REGP 1996, s. II-893, punkt 43). Den kräver också att tjänstemannen, i synnerhet om han har en hög befattning, uppträder på ett sätt som är höjt över alla misstankar så att det förtroende som finns mellan institutionen och honom alltid skall bestå (domen i målet N mot kommissionen, punkt 129). Det skall i förevarande mål erinras om att den omtvistade boken — förutom att den innehöll uttalanden som i sig skadade tjänstens anseende — offentligen gav uttryck, såsom tillsättningsmyndigheten har konstaterat, för sökandens grundläggande motstånd mot kommissionens politik som sökanden hade till uppgift att genomföra, nämligen förverkligandet av den ekonomiska och monetära unionen, ett syfte som dessutom föreskrivs i fördraget.

129 Sökanden kan i det sammanhanget inte hävda att yttrandefriheten har åsidosatts. Det framgår nämligen av rättspraxis på området att även om gemenskapsinstitutionernas tjänstemän åtnjuter samma grundläggande rätt till yttrandefrihet som alla andra (domstolens dom av den 13 december 1989 i mål C-100/88, Oyowe och Traore mot kommissionen, REG 1989, s. 4285, punkt 16), inskränker inte artikel 12 i tjänsteföreskrifterna, enligt den tolkning som den ges här, tjänstemännens yttrandefrihet. Bestämmelsen innehåller snarare rimliga regler för hur denna rätt kan utövas utan att det inkräktar på tjänstens intresse (domen i målet E mot ESK, punkt 41).

130 Slutligen påpekar förstainstansrätten att denna tolkning av artikel 12 första stycket i tjänsteföreskrifterna inte påverkas av att den omtvistade boken i förevarande mål publicerades under en tjänstledighet av personliga skäl. Det

framgår av artikel 35 i tjänsteföreskrifterna att tjänstledighet av personliga skäl utgör en av de administrativa ställningar till vilken en tjänsteman kan hänföras. Det medför att den berörda tjänstemannen under denna period fortfarande omfattas av skyldigheterna i tjänsteföreskrifterna, om inte annat uttryckligen stadgas. Artikel 12 i tjänsteföreskrifterna gäller samtliga tjänstemän oavsett administrativ ställning, varför en sådan omständighet inte befriar sökanden från hans skyldigheter enligt denna artikel. Så är särskilt fallet med hänsyn till att den respekt som tjänstemannen måste visa för sin tjänsts anseende inte begränsar sig till just de tillfällen då han utför vissa uppgifter, utan åligger honom ständigt (domen i målet Williams mot revisionsrätten II, punkt 68). Samma sak gäller lojalitetsplikten, eftersom en tjänsteman, enligt fast rättspraxis, inte bara är bunden av denna då han utför sina speciella arbetsuppgifter, utan denna plikt omfattar alla existerande förhållanden mellan tjänstemannen och institutionen (domarna i målen Williams mot revisionsrätten I, punkt 72, och E mot ESK, punkt 47).

131 Mot bakgrund av det ovan anförda var det korrekt av tillsättningsmyndigheten att anse att sökanden, genom sitt agerande, hade skadat tjänstens anseende och på ett irreparabelt sätt rubbat det förtroende som kommissionen har rätt att kräva av sina tjänstemän.

132 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på denna grund.”

Den femte grunden: Åsidosättande av artikel 17 i tjänsteföreskrifterna

18 Klaganden gjorde särskilt gällande att den tolkning av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna som ligger till grund för disciplinnämndens yttrande och avsättningsbeslutet strider mot principen om yttrandefrihet i artikel 10 i konventionen, eftersom den i princip medför ett förbud mot allt offentligtgörande. Yttrandefriheten får dock bara begränsas i de undantagsfall som anges i artikel 10.2 i konventionen. Vidare gjorde klaganden gällande att denna bestämmelse i tjänsteföreskrifterna dessutom inte är tillämplig på tjänstemän

som är tjänstlediga av personliga skäl och att det under alla omständigheter var befogat av klaganden att utgå från denna tolkning med hänsyn till kommissionens praxis, åtminstone inom GD II.

19 Förstainstansrätten anförde följande skäl för att underkänna denna grund:

”147 I förevarande mål är det ostridigt att sökanden lät publicera boken utan att ansöka om sådant föregående tillstånd som föreskrivs i ovannämnda bestämmelse. Utan att uttryckligen göra en invändning om rättsstridighet för att ifrågasätta giltigheten av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna i sin helhet, anser sökanden att kommissionen har tolkat denna bestämmelse i strid med principen om yttrandefrihet.

148 I det avseendet erinrar förstainstansrätten om att yttrandefriheten som stadfästs i artikel 10 i konventionen, såsom redan har påpekats, utgör en grundläggande rättighet som gemenskapsdomstolarna skall upprätthålla respekten för och som gemenskapernas tjänstemän åtnjuter (domarna i de ovannämnda målen Oyowe och Traore mot kommissionen, punkt 16, och E mot ESK, punkt 41). Av fast rättspraxis framgår dock även att de grundläggande rättigheterna inte skall betraktas som absoluta utan de kan begränsas, förutsatt att dessa begränsningar faktiskt svarar mot mål av allmänintresse som gemenskapen eftersträvar och i förhållande till dessa mål inte utgör ett orimligt och oacceptabelt ingripande som påverkar själva innehållet i dessa rättigheter (domstolens dom i det ovannämnda målet Schröder HS Kraftfutter, punkt 15, och av den 15 oktober 1994 i mål C-404/92 P, × mot kommissionen, REG 1994, s. I-4737, punkt 18, förstainstansrättens dom av den 13 juli 1995 i mål T-176/94, K mot kommissionen, REGP 1995, s. II-621, punkt 33, och domen i målet N mot kommissionen, punkt 73).

149 Med beaktande av dessa principer, och i likhet med vad som har fastslagits avseende artikel 12 i tjänsteföreskrifterna (se ovan punkt 129 och domen i målet E mot ESK, punkt 41), kan artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, såsom den tolkats i avsättningsbeslutet, inte anses utgöra en oberättigad begränsning av tjänstemännens yttrandefrihet.

150 Det skall nämligen för det första understrykas att kravet på att tjänstemannen måste inhämta institutionens tillstånd innan han offentliggör en text svarar mot ett berättigat intresse av att en text som har samband med gemenskapernas verksamhet inte får skada gemenskapernas intressen och särskilt inte, som i förevarande fall, en institutions rykte och anseende.

151 För det andra utgör artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna inte en regel som inte står i proportion till det mål av allmänintresse som artikeln syftar till att upprätthålla.

152 I motsats till vad sökanden har gjort gällande kan man inte av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna dra slutsatsen att artikelns regler om föregående tillstånd möjliggör för den berörda institutionen att utöva obegränsad censur. Enligt denna bestämmelse uppställs kravet på föregående tillstånd bara när den text som tjänstemannen har för avsikt att offentliggöra eller låta offentliggöra 'har samband med gemenskapernas verksamhet'. Av samma bestämmelse framgår vidare att kravet inte utgör ett absolut förbud mot offentliggörande, vilket i sig skulle påverka själva innehållet i rätten till yttrandefrihet. Tvärtom anges tydligt i artikel 17 andra stycket sista meningen i tjänsteföreskrifterna principen att tillstånd till offentliggörande skall beviljas, genom att det uttryckligen stadgas att ett sådant tillstånd endast får vägras om det planerade offentliggörandet kan skada gemenskapernas intressen. Ett sådant beslut kan för övrigt överklagas med stöd av artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna. Detta medför att en tjänsteman som anser att han i strid med tjänsteföreskrifterna har vägrats tillstånd har

möjlighet att använda tillgängliga rättsmedel för att gemenskapsdomstolen skall pröva den berörda institutionens bedömning.

153 Det skall även framhållas att den formalitet som krävs enligt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna utgör en förebyggande åtgärd för att inte äventyra gemenskapernas intressen samt, såsom kommissionen med rätta har gjort gällande, för att undvika att den berörda institutionen, efter offentliggörandet av en text som kan skada gemenskapernas intressen, vidtar disciplinåtgärder mot en tjänsteman som använt sig av yttrandefriheten på ett sätt som är oförenligt med hans tjänst.

154 I avsättningsbeslutet fastslog tillsättningsmyndigheten att sökanden hade åsidosatt denna bestämmelse, eftersom han inte hade begärt tillstånd för att publicera boken och eftersom han inte kunde ha varit ovetande om att ett sådant tillstånd skulle ha vägrats av samma skäl som föranledde att tillstånd tidigare hade vägrats för att publicera vissa artiklar med ett liknande innehåll. Slutligen fastslog den att sökanden genom sitt agerande allvarligt hade skadat gemenskapernas intressen samt skadat institutionens anseende och rykte.

155 Mot bakgrund av det ovan anförda kan man därför inte av avsättningsbeslutet dra slutsatsen att det skulle ha fastslagits att sökanden åsidosatt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna även om gemenskapernas intressen inte hade skadats. Följaktligen finns det inget som tyder på att tillsättningsmyndighetens tolkning av denna bestämmelses räckvidd går utöver det eftersträfvade målet och därför strider mot principen om yttrandefrihet.

156 Under dessa omständigheter kan inte invändningen att rätten till yttrandefrihet har åsidosatts godtas.

157 Även argumentet att artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna inte är tillämplig på tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl saknar grund. Såsom förstainstansrätten har påpekat ovan (se punkt 130) framgår det av artikel 35 i tjänsteföreskrifterna att en tjänsteman som är tjänstledig av personliga skäl fortsätter att ha en administrativ ställning som tjänsteman under denna period, och han omfattas således av skyldigheterna i tjänsteföreskrifterna, om inte annat uttryckligen stadgas. Artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna gäller samtliga tjänstemän oavsett administrativ ställning. Det faktum att sökanden var tjänstledig av personliga skäl när boken publicerades medför följaktligen inte att han befrias från skyldigheten enligt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna att på förhand ansöka om tillstånd för offentliggörande hos tillsättningsmyndigheten.

158 Denna tolkning motsägs inte av den omständigheten att det i första stycket i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna, till skillnad från andra stycket i samma artikel, uttryckligen föreskrivs att en tjänsteman fortsätter att omfattas av tystnadsplikt även efter det att han har lämnat tjänsten. En tjänsteman som är tjänstledig av personliga skäl kan nämligen inte jämföras med en tjänsteman som har lämnat tjänsten definitivt, vilken avses i artikel 47 i tjänsteföreskrifterna, och som följaktligen inte kan hänföras till någon av de administrativa ställningar som anges i artikel 35 i tjänsteföreskrifterna.

...

160 Av det ovan anförda följer att det var korrekt av disciplinnämnden och av tillsättningsmyndigheten att anse att sökanden hade åsidosatt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna.

161 Påståendet att det är allmän praxis vid kommissionen att tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl inte behöver föregående tillstånd för offentliggörande styrks slutligen inte på något sätt av det uttalande som

sökanden har åberopat. I detta uttalande bekräftar nämligen den förre generaldirektören för GD II enbart att Bernard Connolly år 1985 beviljades tjänstledighet av personliga skäl under ett år för att arbeta inom ett privat finansinstitut och att han under denna period inte hade ansett sig behöva godkänna de texter som sökanden upprättade för detta instituts räkning eller kommentera dessa. Av detta följer att argumentet saknar grund.

162 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på denna grund.”

Den sjätte grunden: Uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av proportionalitetsprincipen

20 Klaganden hävdade att det i avsättningsbeslutet gjorts en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna och att proportionalitetsprincipen åsidosatts, eftersom ett flertal förmildrande omständigheter inte beaktats i beslutet.

21 Förstainstansrätten fastslog följande:

”165 När de handlingar som en tjänsteman anklagas för har befunnits styrkta, ankommer det, enligt fast rättspraxis, på tillsättningsmyndigheten att vidta en lämplig disciplinåtgärd och gemenskapsdomstolen kan inte ersätta tillsättningsmyndighetens bedömning med sin egen annat än i fall av uppenbart oriktig bedömning eller maktmissbruk (dom [av den 30 maj 1973] i mål [46/72,] De Greef mot kommissionen [REG 1973, s. 543], punkt 45, domarna i de ovannämnda målen F mot kommissionen, punkt 34, Williams mot revisionsrätten I, punkt 83, och D mot kommissionen, punkt 96). Det skall även erinras om att det i artiklarna 86 och 89 i tjänsteföreskrifterna inte anges vilka disciplinåtgärder som skall vidtas vid olika former av tjänstefel och det anges inte heller i vilken mån

olika försvårande eller förmildrande omständigheter skall påverka valet av disciplinåtgärd, varför valet av disciplinåtgärd skall grundas på tillsättningsmyndighetens helhetsbedömning av samtliga konkreta faktiska och särskilda omständigheter i det enskilda fallet (domstolens dom av den 5 februari 1987 i mål 403/85, F mot kommissionen, REG 1987, s. 645, punkt 26, domarna i de ovannämnda målen Williams mot revisionsrätten I, punkt 83, och Y mot parlamentet, punkt 34).

166 I förevarande mål skall det först konstateras att de handlingar som sökanden har anklagats för har befunnits styrkta.

167 Det skall därefter påpekas att den disciplinåtgärd som vidtagits inte kan anses vara oproportionerlig eller följa av en uppenbart oriktig bedömning. Det har visserligen inte bestritts att sökanden fått goda vitsord i tjänsten, men det var likväl berättigat av tillsättningsmyndigheten att anse att en sådan omständighet inte kunde anses förmildrande vid valet av disciplinåtgärd, med tanke på handlingarnas allvar, sökandens ställning och ansvar.

168 Sökandens argument om att det borde ha beaktats att han var i god tro när det gäller omfattningen av en tjänstemans skyldigheter vid tjänstledighet av personliga skäl kan inte heller godtas. Det framgår nämligen av rättspraxis att samtliga tjänstemän anses känna till tjänsteföreskrifternas innehåll (förstainstansrättens dom av den 18 december 1997 i mål T-12/94, Daffix mot kommissionen, REGP 1997, s. II-1197, punkt 116, och av den 7 juli 1998 i de förenade målen T-116/96, T-212/96 och T-215/96, Telchini m.fl. mot kommissionen, REGP 1998, s. II-947, punkt 59), vilket medför att deras påstådda ovetskap om sina skyldigheter inte kan anses utgöra god tro. Argumentet kan i detta fall inte godtas, särskilt med tanke på att sökanden har medgett att hans kolleger kände till att han hade för avsikt att arbeta på den omtvistade boken under sin tjänstledighet av personliga skäl, medan han i sin ansökan till tillsättningsmyndigheten med stöd av artikel 40 i tjänsteföreskrifterna hade uppgett andra skäl än arbetet med boken. Sådana uttalanden strider mot den lojalitet och det förtroende som är en förutsättning för ett gott förhållande mellan administrationen och tjänstemännen, och är oförenligt med den integritet som kan krävas av varje tjänsteman (se, för

ett liknande resonemang, dom [av den 19 april 1988] i de förenade målen [175/86 och 209/86,] M mot rådet [REG 1988, s. 1891], punkt 21). Det var följaktligen befogat av tillsättningsmyndigheten att anse att sökandenas argument om att han handlade i god tro inte kunde godtas.

169 Följaktligen kan talan inte vinna bifall på denna grund.”

Den sjunde grunden: Maktmissbruk

- 22 Slutligen gjorde klaganden gällande att det fanns en rad omständigheter som styrkte att maktmissbruk förekommit.
- 23 Förstainstansrätten angav följande skäl för att underkänna denna grund:

”171 Det skall erinras om att enligt rättspraxis innebär maktmissbruk att en administrativ myndighet använder sina befogenheter för att uppnå andra mål än dem som ligger till grund för dessa befogenheter. Ett beslut innebär följaktligen maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att det har antagits för att uppnå andra mål än dem som angetts (domen i målet Williams mot revisionsrätten I, punkterna 87 och 88).

172 Vad beträffar de uttalanden som vissa kommissionsledamöter gjorde innan det disciplinära förfarandet inleddes, är det tillräckligt att erinra om att... dessa uttalanden enbart utgjorde en preliminär bedömning från de berörda

kommissionsledamöternas sida och de kunde inte, med hänsyn till omständigheterna i målet, påverka det disciplinära förfarandets lagenlighet.

173 På samma sätt kan sökandens argument om att kommissionen borde ha underrättat honom om de risker han utsatte sig för genom att publicera sin bok inte heller godtas. Såsom kommissionen med rätta har gjort gällande kan inte kommissionen hållas ansvarig för initiativ som sökanden dessutom var noga med att dölja för kommissionen när han ansökte om tjänstledighet av personliga skäl. Av de skäl som angetts inom ramen för den första och den sjätte grunden kan förstainstansrätten inte heller godta argumenten att det förekom oegentligheter under det disciplinära förfarandet och att sökanden handlade i god tro.

174 Vad beträffar argumentet att kommissionen ändrat de allmänna reglerna för att beräkna lönenedsättning vid avstängning är det tillräckligt att påpeka att ändringen inte särskilt avser avsättningen av sökanden och den kan därför inte styrka påståendet att det förekommit maktmissbruk.

175 Följaktligen har det inte styrkts att tillsättningsmyndigheten vidtog disciplinåtgärden i fråga för att uppnå ett annat mål än att säkerställa att de interna regler som gäller för gemenskapens tjänstemän iakttas. Talan kan således inte vinna bifall på den sjunde grunden.”

24 Förstainstansrätten ogillade således yrkandet om ogiltigförklaring och följaktligen även skadeståndsyrkandet.

25 Förstainstansrätten ogillade följaktligen talan och förpliktade vardera parten att bära sin rättegångskostnad.

Överklagandet

26 Bernard Connolly har yrkat att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen,
- i den mån det är nödvändigt ogiltigförklara disciplinnämndens yttrande,
- ogiltigförklara avsättningsbeslutet,
- ogiltigförklara beslutet av den 12 juli 1996 att avslå det föregående klagomålet,
- förplikta kommissionen att till klaganden utge 7 500 000 BEF för ekonomisk skada och 1 500 000 BEF för ideell skada,
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader i båda instanser.

27 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

- avvisa delar av överklagandet och under alla omständigheter ogilla det i dess helhet,

- lämna även skadeståndsyrkandet, i den del det kan prövas, utan bifall,

- förplikta Bernard Connolly att ersätta samtliga rättegångskostnader.

28 Klaganden har åberopat tretton grunder i överklagandet.

Den första grunden

- 29 Som första grund har Bernard Connolly gjort gällande att förstainstansrätten inte beaktade den omständigheten att artiklarna 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna inför regler om föregående censur som i princip strider mot artikel 10 i konventionen, såsom den tolkats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen).
- 30 Dessa föreskrifter innefattar för övrigt inte sådana materiella och processuella villkor som enligt artikel 10 i konventionen krävs vid varje inskränkning av den yttrandefrihet som artikeln skyddar. I synnerhet uppfyller reglerna inte kraven att varje inskränkning måste ske i ett berättigat syfte, föreskrivas i en lagbestämmelse för att inskränkningen skall kunna gå att förutse, vara nödvändig samt stå i proportion till det eftersträlvade målet och kunna bli föremål för en faktisk domstolsprövning.

- 31 Klaganden har även gjort gällande att förstainstansrätten inte gjorde en avvägning mellan de föreliggande intressena eller kontrollerade att avsättningsbeslutet verkligen var motiverat av tvingande sociala hänsyn. Klaganden har i det avseendet påpekat att om beslutet fattades för att skydda institutionens intressen och de personer som berördes av boken i fråga, borde det för att vara verksamt ha åtföljts av åtgärder för att förhindra spridningen av boken. Kommissionen vidtog emellertid inte några sådana åtgärder.
- 32 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att den första grunden skall avvisas på grund av att den avser själva lagenligheten av tillståndsreglerna i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna och inte förstainstansrättens tolkning av dessa. Klaganden gjorde emellertid i första instans inte uttryckligen en invändning om rättsstridighet i den mening som avses i artikel 241 EG.
- 33 Kommissionen har i sak gjort gällande att artikel 17 innehåller alla nödvändiga garantier för att kraven i artikel 10 i konventionen skall iakttas. Vidare har kommissionen hävdats att artikel 17, såsom förstainstansrätten fastslog i punkterna 148—154 i den överklagade domen, enbart uppställer rimliga regler för friheten att offentliggöra texter för det fall gemenskapens intressen kan skadas.

Huruvida grunden kan tas upp till sakprövning

- 34 Genom sin första grund tycks klaganden, med hänvisning till artikel 10 i konventionen, ifrågasätta själva giltigheten av tillståndsreglerna i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna, medan han vid förstainstansrätten — såsom för övrigt påpekades i punkt 147 i den överklagade domen — enbart ifrågasatte kommissionens ”tolkning” av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, därför att den stred mot yttrandefriheten.

- 35 Vid förstainstansrätten ifrågasatte klaganden emellertid, med hänvisning till kraven i artikel 10 i konventionen, det sätt på vilket artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna hade tillämpats i hans fall. Vid domstolen har han kritiserat de skäl som angavs i den överklagade domen för att motivera att talan inte kunde vinna bifall på den grunden att principen om yttrandefrihet inte hade beaktats.
- 36 Följaktligen anser domstolen att överklagandet kan prövas på den första grunden.

Prövning i sak

- 37 Det skall inledningsvis erinras om att enligt fast rättspraxis utgör de grundläggande rättigheterna en integrerad del av de allmänna rättsprinciper som domstolen skall säkerställa iakttagandet av. Domstolen utgår därvid från medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner liksom från uppgifter i de internationella dokument som rör skyddet för de mänskliga rättigheterna och som medlemsstaterna varit med om att utarbeta eller tillträtt. I detta avseende är konventionen av särskild betydelse (se särskilt dom av den 18 juni 1991 i mål C-260/89, ERT, REG 1991, s. I-2925, punkt 41; svensk specialutgåva, volym 11, s. 209).
- 38 Dessa principer har för övrigt återgetts i artikel 6.2 EU, där följande föreskrivs: ”Unionen skall som allmänna principer för gemenskapsrätten respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, under tecknad i Rom den 4 november 1950, och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner.”
- 39 Europadomstolen har fastslagit att ”yttrandefriheten utgör en av de viktigaste grunderna [för ett demokratiskt samhälle], en av de väsentligaste förutsättningar för samhällets framåtskridande och för alla och en vars utveckling. Med

förbehåll för andra stycket i artikel 10 [i konventionen] gäller yttrandefriheten inte bara 'upplysningar' eller 'tankar' som upplevs som positiva eller som anses harmlösa eller ointressanta, utan även sådana som kan såra, chockera eller oroa. Detta krävs för att det skall föreligga pluralism, tolerans och öppenhet, vilka är nödvändiga förutsättningar för ett 'demokratiskt samhälle'" (Europadomstolen, domarna i målen Handyside av den 7 december 1976, serie A nr 24, § 49, Müller m.fl. av den 24 maj 1988, serie A nr 133, § 33, och Vogt mot Tyskland av den 26 september 1995, serie A nr 323, § 52).

- 40 Yttrandefriheten kan inskränkas på de sätt som anges i artikel 10.2 i konventionen. Där föreskrivs att eftersom utövandet av denna frihet "medför ansvar och skyldigheter, får det underkastas sådana formföreskrifter, villkor, inskränkningar eller straffpåföljder som är föreskrivna i lag och som i ett demokratiskt samhälle är nödvändiga med hänsyn till statens säkerhet, till den territoriella integriteten eller den allmänna säkerheten, till förebyggande av oordning eller brott, till skydd för hälsa eller moral eller för annans goda namn och rykte eller rättigheter, för att förhindra att förtroliga underrättelser sprids eller för att upprätthålla domstolars auktoritet och opartiskhet".
- 41 Dessa inskränkningar bör dock tolkas snävt. Enligt Europadomstolen förutsätter adjektivet "nödvändigt" i artikel 10.2 att det finns "tvingande sociala hänsyn", och även om "de avtalsslutande parterna har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning att avgöra om sådana hänsyn föreligger", skall ingreppet stå "i proportion till det berättigade mål som eftersträvas". Vidare skall "de skäl som de nationella myndigheterna åberopar för att motivera detta" vara "relevanta och tillräckliga" (se särskilt domen i det ovannämnda målet Vogt mot Tyskland, § 52, domen i målet Wille mot Liechtenstein av den 28 oktober 1999, ansökan nr 28396/95, §§ 61—63). Dessutom kräver varje föregående inskränkning en särskild prövning (se domen i målet Wingrove mot Förenade kungariket av den 25 november 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-V, s. 1957, § 58 och § 60).
- 42 Vidare måste inskränkningarna föreskrivas i lagregler som är tillräckligt precisa för att berörda personer, eventuellt med beaktande av sakkunnigas råd, skall

kunna anpassa sitt beteende (se Europadomstolens dom i målet Sunday Times mot Förenade kungariket av den 26 april 1979, serie A, nr 30, § 49).

- 43 Såsom domstolen redan har fastslagit åtnjuter Europeiska gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda yttrandefrihet (se domen i det ovannämnda målet Oyowe och Traore mot kommissionen, punkt 16), även på de områden som omfattas av gemenskapsinstitutionernas verksamhet. Denna frihet omfattar friheten att muntligen eller skriftligen uttrycka uppfattningar som avviker eller är i minoritet i förhållande till uppfattningarna inom den institution där tjänstemannen är anställd.
- 44 I ett demokratiskt samhälle är det emellertid också berättigat att ålägga tjänstemän, på grund av deras ställning, sådana skyldigheter som föreskrivs i artiklarna 11 och 12 i tjänsteföreskrifterna. Sådana skyldigheter har huvudsakligen till syfte att upprätthålla det förhållande grundat på förtroende som måste föreligga mellan institutionen och dess tjänstemän och övriga anställda.
- 45 Omfattningen av dessa skyldigheter varierar beroende på den berörda personens arbetsuppgifter eller ställning i hierarkin (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolens dom i det ovannämnda målet Wille mot Liechtenstein, § 63, och rapport av Europeiska kommissionen för de mänskliga rättigheterna av den 11 maj 1984 i målet Glasenapp, serie A nr 104, § 124).
- 46 Särskilda inskränkningar i yttrandefriheten kan i princip motiveras av det legitima syftet att skydda annans rättigheter, i den mening som avses i artikel 10.2 i konventionen, vilket i detta fall är rättigheterna för de institutioner som har uppdrag av allmänintresse, uppdrag som medborgarna skall kunna förlita sig på utförs på ett tillfredsställande sätt.
- 47 Detta är syftet med reglerna som föreskriver vilka skyldigheter och vilket ansvar som åligger Europeiska gemenskapernas tjänstemän. En tjänsteman får följ-

aktligen inte genom muntliga eller skriftliga uttalanden åsidosätta sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna, särskilt enligt artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna, i förhållande till den institution som tjänstemannen förväntas tjäna. Det skulle rubba det förhållande grundat på förtroende som förenar tjänstemannen med institutionen och därefter göra det svårare, eller rent av omöjligt, för institutionen att i samarbete med tjänstemannen i fråga utföra sitt uppdrag.

- 48 Vid sin prövning skall gemenskapsdomstolen kontrollera om det, med hänsyn till samtliga omständigheter i det enskilda fallet, har gjorts en rimlig avvägning mellan den enskildes grundläggande rätt till yttrandefrihet och institutionens legitima intresse av att säkerställa att dess tjänstemän och övriga anställda i sitt arbete iakttar de skyldigheter och det ansvar som åligger dem.
- 49 Som Europadomstolen har fastslagit skall det ”beaktas att begreppen ’ansvar och skyldigheter’, som det hänvisas till i artikel 10.2 i konventionen, har en särskild betydelse när det är fråga om statstjänstemäns yttrandefrihet, vilket kan motivera att de nationella myndigheterna ges ett visst utrymme för skönsmässig bedömning att avgöra om det påtalade ingreppet står i proportion till ovannämnda syfte” (se Europadomstolens dom i det ovannämnda målet Vogt mot Tyskland, domen i målet Ahmed m.fl. mot Förenade kungariket av den 2 september 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-VI, s. 2378, § 56, och domen i det ovannämnda målet Wille mot Liechtenstein, § 62).
- 50 Artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna skall tolkas och tillämpas mot bakgrund av dessa allmänna överväganden, såsom förstainstansrätten gjorde i punkterna 148—155 i den överklagade domen.
- 51 Enligt denna bestämmelse krävs det tillstånd vid offentliggörande av alla texter som har samband med gemenskapernas verksamhet. Sådant tillstånd får endast vägras om det planerade offentliggörandet kan ”skada gemenskapernas intressen”. Sistnämnda möjlighet, som på ett begränsat sätt föreskrivs i en rådsförordning, hör till ”skyddet för annans rättigheter” vilket, enligt Europadomstolens tolkning av artikel 10.2 i konventionen, kan motivera att yttrandefriheten

inskränks. Följaktligen kan domstolen inte godta klagandens grunder, som avser att artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna inte har ett legitimt syfte och att det saknas lagregler som inskränker yttrandefriheten.

52 Såsom förstainstansrätten fastslog i punkt 152 i den överklagade domen kan inte den omständigheten att inskränkning i fråga är utformad som ett förhandstillstånd medföra att den som sådan strider mot den grundläggande rätten till yttrandefrihet.

53 Föreskrifterna i artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna fastställer klart principen att tillstånd skall beviljas och att tillstånd endast får vägras i undantagsfall. Eftersom denna bestämmelse möjliggör för institutionerna att vägra tillstånd för offentliggörande och således föreskriver en möjlighet att göra ett allvarligt ingrepp i yttrandefriheten, vilken utgör en av grunderna för ett demokratiskt samhälle, skall artikeln tolkas restriktivt och tillämpas under noga iakttagande av de villkor som anges i punkt 41 i denna dom. Tillstånd till offentliggörande får dessutom endast vägras om ett offentliggörande allvarligt kan skada gemenskapernas intressen.

54 Eftersom dessa föreskrifter endast är tillämpliga på offentliggöranden som har samband med gemenskapernas verksamhet, har de enbart till syfte att ge institutionen möjlighet att hålla sig underrättad om tjänstemännens eller övriga anställdas skriftliga uttalanden i fråga om denna verksamhet, så att institutionen kan försäkra sig om att de fullgör sina uppgifter och uppträder med gemenskapens bästa för ögonen och utan att skada tjänstens anseende.

55 Ett beslut att vägra tillstånd kan överklagas med stöd av artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna. Klaganden kan därför inte hävda, såsom han har gjort, att tillämpningen av artikel 17 i tjänsteföreskrifterna inte kan bli föremål för en faktisk domstolsprövning. Vid denna prövning kan gemenskapsdomstolarna kontrollera att tillsättningsmyndigheten har utövat sin befogenhet enligt arti-

kel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna under noga iakttagande av de gränser som gäller vid alla ingrepp i yttrandefriheten.

- 56 Sådana föreskrifter speglar det förhållande grundat på förtroende som måste föreligga mellan en arbetsgivare och de anställda, särskilt när de anställda utför viktiga uppgifter av offentlig karaktär. Tillämpningen av föreskrifterna kan endast bedömas mot bakgrund av samtliga omständigheter i det enskilda fallet och deras inverkan på utövandet av det offentliga uppdraget. Föreskrifterna står i det avseendet i överensstämmelse med de kriterier som uppställs i punkt 41 i denna dom för när ingrepp i yttrandefriheten får ske.
- 57 Av det ovan anförda framgår även att tillsättningsmyndigheten, vid tillämpningen av artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, skall göra en avvägning mellan de olika intressen som är i fråga och särskilt beakta hur allvarligt gemenskapernas intressen har skadats.
- 58 I detta fall konstaterade förstainstansrätten i punkt 154 i den överklagade domen att "[i] avsättningsbeslutet fastslog tillsättningsmyndigheten att sökanden hade åsidosatt [artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna], eftersom han inte hade begärt tillstånd för att publicera boken och eftersom han inte kunde ha varit ovetande om att ett sådant tillstånd skulle ha vägrats av samma skäl som föranledde att tillstånd tidigare hade vägrats för att publicera vissa artiklar med ett liknande innehåll. Slutligen fastslog den att sökanden genom sitt agerande allvarligt hade skadat gemenskapernas intressen samt skadat institutionens anseende och rykte".
- 59 Vad beträffar sistnämnda åsidosättande konstaterade förstainstansrätten först, i punkt 125 i den överklagade domen, att "den omtvistade boken innehåller ett flertal aggressiva, kränkande och ofta nedsättande påståenden, som skadar de berörda personernas och institutionernas värdighet och som har fått stor publicitet, framför allt i pressen". Förstainstansrätten kunde därför — genom

en bedömning som inte kan prövas inom ramen för ett överklagande — fastslå att dessa uttalanden stred mot artikel 12 i tjänsteföreskrifterna.

- 60 Därefter påpekade förstainstansrätten i punkt 128 i den överklagade domen, förutom klagandens höga befattning, att den omtvistade boken ”offentligen gav uttryck... för sökandens grundläggande motstånd mot kommissionens politik som sökanden hade till uppgift att genomföra, nämligen förverkligandet av den ekonomiska och monetära unionen, ett syfte som dessutom föreskrivs i fördraget”.
- 61 Slutligen angav förstainstansrätten i punkt 155 i den överklagade domen att det inte styrkts ”att det skulle ha fastslagits att sökanden åsidosatt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna även om gemenskapernas intressen inte hade skadats...”.
- 62 Av förstainstansrättens olika överväganden, vilka grundas på skälen i avsättningsbeslutet (se särskilt femte, sjätte, nionde, tionde, tolfte och femtonde övervägandena i beslutet), framgår det klart att Bernard Connolly avsattes från tjänsten inte enbart på grund av att han, i strid med kraven i artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, inte hade ansökt om tillstånd före offentliggörandet eller på grund av att han hade gjort ett avvikande uttalande, utan därför att han utan tillstånd hade offentliggjort en text där han allvarligt kritiserade, ja till och med förolämpade, kommissionsledamöter eller andra överordnade och ifrågasatte gemenskapens grundläggande politiska inriktning som medlemsstaterna fastställt i fördraget och vars genomförande han just fått i uppgift av kommissionen att lojalt medverka till. Under dessa omständigheter har ”det förtroende som kommissionen har rätt att kräva av sina tjänstemän rubbats på ett irreparabelt sätt” och följaktligen ”omöjliggjort ett fortsatt anställningsförhållande av något slag inom institutionen” (se femtonde övervägandet i avsättningsbeslutet).
- 63 Klaganden har gjort gällande att kommissionen borde ha vidtagit åtgärder för att förhindra spridningen av hans bok för att på ett verksamt sätt skydda sina intressen. I det avseendet är det tillräckligt att domstolen konstaterar att sådana

åtgärder inte skulle ha återställt ett förhållande grundat på förtroende mellan klaganden och institutionen och inte heller skulle ha gjort det möjligt för klaganden att ha ett fortsatt anställningsförhållande av något slag inom institutionen.

- 64 Av det ovan anförda följer att det var korrekt av förstainstansrätten att i punkt 156 i den överklagade domen fastslå att den inte kunde godta invändningen att rätten till yttrandefrihet hade åsidosatts, på grund av att artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna hade tillämpats i klagandens fall.
- 65 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

- 66 Som andra grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 157 i den överklagade domen gjorde en felaktig bedömning av räckvidden av artiklarna 17 andra stycket och 35 i tjänsteföreskrifterna, när den fastslog att skyldigheten att ansöka om föregående tillstånd för att offentliggöra en text även var tillämplig på tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl. Klaganden anser tvärtom att den administrativa ställning som tjänstledighet av personliga skäl utgör befriar tjänstemannen i fråga från skyldigheten att iakttä artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna.
- 67 Klaganden har även gjort gällande att förstainstansrätten utan någon motivering avböjde klagandens erbjudande om bevisning avseende gällande praxis inom GD II vid kommissionen och att den därigenom åsidosatte principen om skydd för berättigade förväntningar.

- 68 I det avseendet framgår det av punkt 161 i den överklagade domen att klaganden, för att styrka påståendet att det är allmän praxis vid kommissionen att tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl inte behöver föregående tillstånd för offentliggörande, endast åberopade den omständigheten att han själv år 1985 beviljades sådan tjänstledighet under ett år för att arbeta inom ett privat finansinstitut och att den förre generaldirektören för GD II inte hade ansett sig behöva godkänna eller kommentera de texter som Bernard Connolly upprättade för detta instituts räkning. Det går inte att enbart utifrån detta konstaterande dra slutsatsen att förstainstansrätten missuppfattade den bevisning som klaganden förebringade.
- 69 För övrigt framgår det klart av ordalydelsen i artikel 35 i tjänsteföreskrifterna att en tjänsteman som är tjänstledig av personliga skäl inte förlorar ställningen av tjänsteman under den period som han har denna administrativa ställning. Tjänstemannen omfattas således fortfarande av de skyldigheter som åligger samtliga tjänstemän, om inte annat uttryckligen stadgas.
- 70 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

- 71 Som tredje grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 108 i den överklagade domen gjorde en felaktig bedömning av räckvidden av artikel 11 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, då den jämställde royalty med ersättning i den mening som avses i denna bestämmelse.
- 72 Som första delgrund har klaganden hävdatt denna tolkning är felaktig, eftersom royalty inte utgör kompensation för tjänster som utförts och inte äventyrar tjänstemannens oberoende.

- 73 Som andra delgrund har klaganden gjort gällande att denna tolkning innebär att rätten till egendom i artikel 1 tilläggsprotokoll nr 1 till konventionen åsidosätts.
- 74 Som tredje delgrund har klaganden slutligen gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 113 i den överklagade domen gjorde en felaktig bedömning av räckvidden av artikel 11, genom att tillämpningen av artikeln underordnades reglerna om föregående tillstånd i artikel 17 i tjänsteföreskrifterna. Artikel 11 har emellertid en självständig räckvidd i förhållande till denna bestämmelse.
- 75 Vad beträffar de två första delgrunderna konstaterar domstolen att klaganden enbart har upprepat de argument och påståenden som redan har anförts vid förstainstansrätten utan att närmare ange vilken felaktig rättstillämpning som skulle ha gjorts i den överklagade domen.
- 76 De två första delgrunderna, som således i själva verket endast syftar till att domstolen skall ompröva de argument som har anförts vid förstainstansrätten, vilket enligt artikel 51 i EG-stadgan för domstolen faller utanför domstolens behörighet, skall avvisas (se dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 35).
- 77 Vad beträffar den tredje delgrunden skall det, såsom generaladvokaten påpekade i punkt 32 i sitt förslag till avgörande, konstateras att den avser argument som förstainstansrätten utvecklade i fullständighetens intresse i andra meningen i punkt 113 i den överklagade domen. I huvudsak fastslog förstainstansrätten att

klaganden inte hade styrkt påståendet att kommissionen har som praxis att låta tjänstemän som är tjänstlediga av personliga skäl ta emot royalty. Genom denna motivering hade förstainstansrätten redan tagit tillräcklig ställning till klagandens argument. Invändningen avseende andra meningen i punkt 113 i den överklagade domen skall således under alla omständigheter anses vara irrelevant.

- 78 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

- 79 Den fjärde grunden består av tre delar.

- 80 Som första delgrund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten, i punkterna 125 och 126 i den överklagade domen, fortsatte utredningen i det disciplinära förfarandet och ersatte disciplinnämndens bedömning av de faktiska omständigheterna med sin egen. Förstainstansrätten upprepade nämligen vissa av de påståenden om bokens innehåll som kommissionen framförde under det administrativa förfarandet, trots att varken disciplinnämndens yttrande eller avsättningsbeslutet innehöll uttryckliga skäl såvitt avsåg bokens påstått kränkande innehåll. I den överklagade domen upprepades för övrigt dessa påståenden, utan att det gjordes någon bedömning av deras relevans.

- 81 I det avseendet konstaterar domstolen att förstainstansrätten, i punkt 126 i den överklagade domen, underkände klagandens argument att varken disciplinnämnden eller tillsättningsmyndigheten slutligen vidhöll anmärkningen att den omtvistade boken innehöll aggressiva, kränkande och nedsättande påståenden. Förstainstansrätten fastslog nämligen att båda har "uttryckligen i yttrandet respektive avsättningsbeslutet angett att 'Bernard Connollys samlade agerande har skadat tjänstens anseende'". Detta påstående skall tolkas mot bakgrund av

tillsättningsmyndighetens rapport till disciplinnämnden. Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 35 i sitt förslag till avgörande innehåller denna rapport en bedömning, som i huvudsak är identisk med förstainstansrättens bedömning i punkt 125 i den överklagade domen, av huruvida vissa avsnitt i boken innehöll aggressiva, kränkande och till och med nedsättande påståenden (se särskilt punkterna 25 och 26 i tillsättningsmyndighetens rapport).

- 82 Det är således felaktigt av klaganden att göra gällande att förstainstansrätten hade ersatt tillsättningsmyndighetens bedömning med sin egen, genom att formulera nya anmärkningar mot honom.
- 83 Förutsatt att bevisningen inte har missuppfattats och att rättsgrundsatser och processregler avseende bevisbördan och förebringande av bevisning har följts, faller för övrigt sådana faktiska konstateranden i princip utanför domstolens prövning vid ett överklagande (se dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkt 22).
- 84 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den fjärde grundens första del.
- 85 Som andra delgrund har Bernard Connolly kritiserat förstainstansrätten för att den, i punkt 128 i den överklagade domen, ansåg att den omtvistade boken offentligen gav uttryck för ”sökandens grundläggande motstånd mot kommissionens politik som sökanden hade till uppgift att genomföra”, vilket medförde att det inte längre förelåg något sådant förhållande grundat på förtroende som borde föreligga mellan honom och institutionen.
- 86 Enligt klaganden framfördes inte denna anmärkning under det disciplinära förfarandet. Om det skulle anses strida mot lojalitetsplikten varje gång en tjänsteman ger uttryck för oenighet i fråga om en gemenskapsinstitutionens politik, skulle yttrandefriheten, som garanteras i artikel 10 i konventionen, förlora all

betydelse. För övrigt hade klaganden inte till uppgift att genomföra kommissionens politik utan — med disciplinnämndens egna ord — att ”övervaka medlemsstaternas monetära politik och att analysera de monetära följderna av genomförandet av den ekonomiska och monetära unionen”.

- 87 Domstolen konstaterar i det avseendet att förstainstansrättens påstående, som klaganden har ifrågasatt, i allt väsentligt även anges i åttonde övervägandet i disciplinnämndens yttrande samt i tionde övervägandet i avsättningsbeslutet, såsom kommissionen med rätta har påpekat. Bedömningen av innehållet i Bernard Connollys arbetsuppgifter avser de faktiska omständigheterna, vilka domstolen inte kan pröva inom ramen för ett överklagande.
- 88 Vad beträffar påståendet att principen om yttrandefrihet har åsidosatts och de inskränkningar i denna frihet som i undantagsfall kan göras, hänvisas till punkterna 37—64 i denna dom avseende den första grunden.
- 89 Överklagandet kan således inte heller vinna bifall på den fjärde grundens andra del.
- 90 Som tredje delgrund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten, i punkt 126 i den överklagade domen, felaktigt ansåg att disciplinnämnden och tillsättningsmyndigheten inte hade frånfallit anmärkningen om att artikel 12 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts, trots att kommissionen i svaromålet medgav att den frånfallit anmärkningen om att tystnadsplikten hade åsidosatts.
- 91 Oavsett vilka argument kommissionen har åberopat inom ramen för överklagandet — för övrigt har kommissionen bestritt klagandens tolkning av dessa — är det mot bakgrund av förstainstansrättens resonemang i punkt 126 i

den överklagade domen, vilket har bekräftats i punkt 81 i denna dom, utrett att varken disciplinnämnden eller tillsättningsmyndigheten frånfull anmärkningen om att artikel 12 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts.

- 92 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den fjärde grundens tredje del.
- 93 I den del överklagandet kan prövas på den fjärde grunden skall det följaktligen lämnas utan bifall.

Den femte grunden

- 94 Som femte grund har klaganden kritiserat att förstainstansrätten, i punkt 44 i den överklagade domen, ansåg att tillsättningsmyndighetens rapport behandlade ”bokens innehåll bland de omständigheter som lades klaganden till last”, som uttryck för en ekonomisk tes som inte överensstämde med kommissionens linje, och att förstainstansrätten därigenom inte satte vederbörlig tilltro till tillsättningsmyndighetens rapport, där det i punkt 25 endast nämns ”nedsättande och ogrundade personangrepp”.
- 95 Klagandens påstående om att förstainstansrätten gjort en förväxling kan inte godtas, eftersom förstainstansrätten i punkt 44, genom att citera vissa avsnitt i tillsättningsmyndighetens rapport till disciplinnämnden, endast konstaterade att själva innehållet i den omtvistade boken, och särskilt dess polemiska karaktär, hörde till de omständigheter som lades klaganden till last.
- 96 Den femte grunden är således helt obefogad.

Den sjätte grunden

- 97 Den sjätte grunden består av två delar.
- 98 Som första delgrund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten, i punkterna 97 och 98 i den överklagade domen, inte satte vederbörlig tilltro till rättsakterna genom att framföra en anmärkning som inte hade styrkts under det disciplinära förfarandet, nämligen att det förelåg meningsskiljaktigheter mellan Bernard Connolly och kommissionen vad gäller införandet av den ekonomiska och monetära unionen. Till stöd för detta åberopade förstainstansrätten ett citat från den omtvistade boken — i detta fall sidan 12 — som inte finns med bland handlingarna i målet.
- 99 Domstolen konstaterar, såsom förstainstansrätten gjorde i punkterna 97 och 98 i den överklagade domen, att det var uppenbart att klaganden ogillade kommissionens politik, vilket framgår av det citerade avsnittet från den omtvistade boken — vilken naturligtvis utgjorde en del av handlingarna i målet —, och att klaganden själv förklarade detta inför disciplinnämnden (se protokollet från förhøret med klaganden den 5 december 1995, s. 4—7).
- 100 Under alla omständigheter faller sådana rent faktiska bedömningar utanför domstolens prövning vid ett överklagande.
- 101 Som den femte grundens andra del har klaganden hävdat att förstainstansrätten, i punkt 98 i den överklagade domen, felaktigt tillskrev honom uttalanden som han aldrig gjort, såsom att "när hans analyser och förslag stötte på motstånd från hans överordnade beslutade han, med hänsyn till ämnets centrala betydelse och den fara som kommissionens politik medförde för unionens framtid, att publicera dessa".

- 102 Den materiella riktigheten i detta påstående, som ordagrant framgår av disciplinnämndens yttrande som ligger till grund för förstainstansrättens bedömning, kan inte sättas i fråga enbart genom ett påstående, utan att det finns precisa och samstämmiga uppgifter som talar för motsatt förhållande. Såsom förstainstansrätten påpekade i punkt 98 i den överklagade domen bekräftas för övrigt detta påstående av protokollet från förhöret den 5 december 1995 (s. 4 och 7), vars innehåll klaganden inte har ifrågasatt.
- 103 I den del överklagandet kan prövas på den sjätte grunden skall det följaktligen lämnas utan bifall.

Den sjunde grunden

- 104 Som sjunde grund har Bernard Connolly ifrågasatt förstainstansrättens bedömning, i punkt 47 i den överklagade domen, att klaganden, när han sista gången hördes av tillsättningsmyndigheten den 9 januari 1996, varken gjorde gällande att disciplinnämndens yttrande var grundat på anmärkningar som borde anses utgöra nya omständigheter eller ansökte om att det disciplinära förfarandet skulle tas upp på nytt, vilket han hade rätt till enligt artikel 11 i bilaga IX. Enligt klaganden framgår det av protokollet från detta förhör att hans ombud, vid detta möte, till tillsättningsmyndigheten överlämnade de inlagor som ingetts till disciplinnämnden. I dessa inlagor begärde klaganden i synnerhet att förfarandet skulle förklaras vilande och att ärendet skulle hänskjutas till tillsättningsmyndigheten för ett nytt förhör, för det fall disciplinnämnden skulle göra gällande att artikel 12 i tjänsteföreskrifterna åsidosatts i materiellt hänseende.
- 105 Oavsett huruvida överklagandet kan prövas på denna grund, kan klagandens argument under alla omständigheter inte styrka att det gjordes en felaktig rättstillämpning i punkt 47 i den överklagade domen. I denna punkt konstateras nämligen endast att klaganden, när han hördes den 9 januari 1996, varken gjorde gällande att disciplinnämndens yttrande var grundat på nya anmärkningar eller ansökte om att det disciplinära förfarandet skulle tas upp på nytt. Den

omständigheten att klaganden, vid detta förhör, överlämnade de inlagor som ingetts till disciplinnämnden, i vilka han gjorde en generell reservation för det fall nya anmärkningar skulle åberopas i framtiden, är inte sådan att förstainstansrättens konstaterande ifrågasätts.

106 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den sjunde grunden.

Den åttonde grunden

107 Som åttonde grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten, i punkt 48 i den överklagade domen, inte tog ställning till den grund som avsåg att klaganden inte hade hörts på förhand, i enlighet med artikel 87 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, angående två omständigheter, nämligen den artikel som publicerades i dagstidningen *The Times* den 6 september 1995 och intervjun med en TV-journalist den 26 september 1995.

108 I det avseendet framgår det av punkt 48 i den överklagade domen att förstainstansrätten avsåg att ta ställning till "argumentet att det i rapporten till disciplinnämnden inte heller lades sökanden till last att han den 6 september 1995 publicerade en artikel för att marknadsföra sin bok och att han den 26 september 1995 deltog i ett TV-program". Vad beträffar det argument som åberopats till stöd för den åttonde grunden, är det tillräckligt att erinra om att punkt 19 i rapporten uttryckligen hänvisar till de omständigheter som klaganden har åberopat.

109 Om den grund som klaganden åberopade i första instans, vilken för övrigt inte är särskilt klart formulerad, skall förstås som att den avser att klaganden i strid med kraven i artikel 87 andra stycket i tjänsteföreskrifterna inte hade hörts på förhand angående de två omständigheterna i fråga innan rapporten till disciplinnämnden upprättades, är det i det avseendet tillräckligt att domstolen påpekar följande. I

punkt 9 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att tillsättningsmyndigheten genom skrivelse av den 13 september 1995 kallade klaganden för att särskilt höra honom angående omständigheterna i fråga mot bakgrund av hans skyldigheter enligt artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna. När klaganden hördes den 26 september 1995, vägrade han att besvara de frågor som ställdes och ingav ett skriftligt tillkännagivande, vars innehåll anges i punkt 10 i den överklagade domen. Det var först efter det andra förhöret, det vill säga den 4 oktober 1995, som tillsättningsmyndigheten beslutade att hänskjuta ärendet till disciplinnämnden med stöd av artikel 1 i bilaga IX.

- 110 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den åttonde grunden.

Den nionde grunden

- 111 Som nionde grund har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att den, i punkt 74 i den överklagade domen, uppgav att det var tillåtet för rapportören att muntligen presentera sin rapport för övriga medlemmar av disciplinnämnden och att förstainstansrätten ett flertal gånger (i punkterna 74, 84, 95 och 101 i den överklagade domen) angav att klaganden inte hade anfört några bevis för påståendet att disciplinnämnden och dess ordförande hade utfört sin uppgift på ett lättsinnigt och partiskt sätt, trots den bevisning som erbjöds i både ansökan och repliken.
- 112 Vad beträffar underlåtenheten att upprätta en skriftlig rapport vid disciplinnämnden, konstaterar domstolen, som även förstainstansrätten gjorde i punkt 74 i den överklagade domen, att ”artikel 3 i bilaga IX endast anger rapportörens uppdrag utan att ange särskilda formföreskrifter för hur denne skall genomföra sitt uppdrag, exempelvis huruvida en skriftlig rapport skall upprättas eller om parterna skall delges denna rapport”. Det var således korrekt av förstainstansrätten att av detta konstaterande dra slutsatsen att ”[d]et finns... inga hinder för att rapportören muntligen presenterar sin rapport för övriga medlemmar av disciplinnämnden”.

- 113 Vad beträffar påståendet att förstainstansrätten åsidosatte regler avseende bevisbördan och förebringande av bevisning, vilket i förevarande fall syftar till att styrka att disciplinnämnden visat bristande oberoende och opartiskhet, gör domstolen följande påpekanden. För att övertyga domstolen om riktigheten av en parts påstående eller åtminstone få den att självmant föranstalta om bevisning, är det i allmänhet inte tillräckligt att åberopa vissa faktiska omständigheter till stöd för påståendet. Det är dessutom nödvändigt att framlägga tillräckligt precisa, objektiva och samstämmiga uppgifter till stöd för att de är riktiga eller sannolika.
- 114 Med förbehåll för det fall då bevisningen missuppfattats, vilket Bernard Connolly inte har styrkt i detta fall, utgör förstainstansrättens värdering av den bevisning som ingetts till den inte en rättsfråga som i sig är underställd domstolens prövning (dom av den 16 september 1997 i mål C-362/95 P, Blackspur DIY m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-4775, punkt 29).
- 115 Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall på den nionde grunden.

Den tionde grunden

- 116 Som tionde grund har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att den, i punkt 174 i den överklagade domen, avslog hans begäran om att memorandumet av den 28 juli 1995 om beräkning av lönenedsättning vid avstängning skulle läggas till handlingarna i målet. Enligt klaganden skulle detta memorandum ha varit till hjälp för honom att bevisa att kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk. Vidare har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att den ansåg att detta memorandum inte "särskilt" avsåg avsättningen av klaganden, trots att ingen av parterna hade ingett memorandumet under förfarandet. Förstainstansrätten åsidosatte därigenom rätten till försvar och använde sig på ett rättsstridigt sätt av en omständighet som "den personligen hade kännedom om".

- 117 Domstolen anser att förstainstansrätten, i avsaknad av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter, vilka uteslutande faller under dess bedömning, kunde avslå begäran om att ett memorandum från kommissionen om ändring av de allmänna reglerna för att beräkna lönenedsättning vid avstängning av en tjänsteman skulle inges. På grund av dess innehåll avsåg detta memorandum varken avsättning i allmänhet eller klagandens specifika situation till följd av det beslut om avsättning som fattades i hans fall.
- 118 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den tionde grunden.

Den elfte grunden

- 119 Som elfte grund har klaganden ifrågasatt punkterna 172—175 i den överklagade domen, av det skälet att förstainstansrätten inte tog ställning till vissa argument som kunde styrka att det förekommit maktmissbruk under det disciplinära förfarandet. De argument som åberopades avsåg "parallella förfaranden", "underlåtenhet att besvara frågan om den exakta omfattningen av det disciplinära förfarandet i förhållande till artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna", "bristen på ett logiskt samband mellan premisserna och slutsatserna vad gäller det disciplinära förfarandet", den omständigheten att "kommissionen i sina inlagor hävdade att disciplinnämnden inte ens behövde läsa den omtvistade boken" och "den avsiktliga och partiska utnämningen av generalsekreteraren som ordförande för disciplinnämnden".
- 120 Det framgår av punkterna 171—175 i den överklagade domen att förstainstansrätten inte ansåg att klagandens argument var "objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter" som kunde bekräfta påståendet att den disciplinåtgärd som vidtogs mot honom hade ett annat mål än att säkerställa att de interna regler som gäller för gemenskapens tjänstemän iakttas. En sådan motivering av den

överklagade domen skall, med hänsyn till omständigheterna i målet, anses ta ställning till klagandens argument på fullgott sätt och skall, följaktligen, anses som tillräcklig för att göra det möjligt för domstolen att utöva sin prövningsrätt.

- 121 Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 61 i sitt förslag till avgörande, kan förstainstansrättens skyldighet att motivera sina beslut inte tolkas som att den är tvungen att i detalj bemöta varje argument som åberopats av klaganden, särskilt om argumentet inte är tillräckligt klart och precist och inte stöds av tillräckligt utförlig bevisning. Klaganden har inte styrkt eller ens påstått att de argument som avses i punkt 119 i denna dom var av sådant slag eller att de stöds av bevisning som förstainstansrätten missuppfattat, eller att förstainstansrätten vid sin bedömning därav åsidosatte processregler eller rättsgrundsatser avseende bevisbördan och förebringande av bevisning.
- 122 Under dessa omständigheter kan överklagandet inte vinna bifall på den elfte grunden.

Den tolfte grunden

- 123 Som tolfte grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens resonemang i punkt 155 i den överklagade domen saknar logik, eftersom förstainstansrätten utifrån ett osäkert faktum slöt sig till ett inte tidigare känt faktum, trots att den logiska presumptionsregeln innebär att man utifrån ett säkert faktum sluter sig till ett inte tidigare känt faktum. Vidare kan enligt klaganden en negativ slutsats ("kan man... inte... dra slutsatsen") inte ligga till grund för ett hållbart resonemang.

- 124 Domstolen anser att denna anmärkning inte kan godtas då den är grundad på en felaktig tolkning och utan beaktande av det sammanhang som nämnda punkt i den överklagade domen ingår i.
- 125 Såsom generaladvokaten med rätta påpekade i punkt 64 i sitt förslag till avgörande, tas nämligen i punkt 155 i den överklagade domen ställning till klagandens invändning att reglerna om föregående tillstånd i artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna möjliggör "obegränsad censur" i strid med artikel 10 i konventionen. Förstainstansrätten fastslog nämligen i punkt 152 i den överklagade domen att tillstånd endast vägras i undantagsfall och endast kan vara motiverat om offentliggörandet i fråga kan skada gemenskapernas intressen, och i punkt 154 konstaterade den att avsättningsbeslutet särskilt var grundat på det faktum att klaganden genom sitt agerande allvarligt hade skadat gemenskapernas intressen samt skadat institutionens anseende och rykte. Därav drog förstainstansrätten, i punkt 155, slutsatsen att det inte fanns något stöd för att det skulle ha fastslagits att klaganden åsidosatt artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna även om gemenskapernas intressen inte hade skadats och att det följaktligen inte kunde göras gällande att det förekommit "obegränsad censur".
- 126 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den tolfte grunden.

Den trettonde grunden

- 127 Som trettonde grund har klaganden gjort gällande att det av prövningen av övriga grunder framgår att de åsidosättanden som lagts honom till last inte har styrkts, vilket medför att förstainstansrättens bedömning av huruvida disciplinåtgärden var proportionerlig är ogiltig, då den vilar på premisen i punkt 166 i den överklagade domen att "de handlingar som sökanden har anklagats för har befunnits styrkta".

- 128 Med hänsyn till att överklagandet inte har kunnat vinna bifall på någon av de andra grunder som klaganden har åberopat, kan det inte heller vinna bifall på den trettonde grunden.
- 129 Yrkandet om att avsättningsbeslutet skulle ogiltigförklaras lämnades, i den del det kunde prövas, utan bifall. Det var därför korrekt av förstainstansrätten att, i punkterna 178 och 179 i den överklagade domen, ogilla klagandens yrkande om ersättning för den ekonomiska och ideella skada som han påstår sig ha lidit, då detta yrkande hade ett nära samband med förstnämnda yrkande. Då klaganden inte har åberopat något argument som kan ifrågasätta giltigheten av detta resonemang, är det uppenbart att hans yrkande om skadestånd vid domstolen inte kan tas upp till sakprövning.
- 130 Överklagandet skall således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 131 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 70 i rättegångsreglerna skall institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda. Enligt artikel 122 andra stycket skall artikel 70 dock inte tillämpas i mål där en tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat. Klaganden har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Bernard Connolly skall ersätta rättegångskostnaderna.

Rodríguez Iglesias	Gulmann	La Pergola
Wathelet	Skouris	Edward
Puissochet	Jann	Sevón
Schintgen		Colneric

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 mars 2001.

R. Grass

Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias

Ordförande